

στεύσει εἰς Χριστόν, ὡς ὁ ἴδιος ἐν τῇ πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῇ του λέγει. Κατὰ μαρτυρίας τοῦ Εἰρηναίου, ὅστις ὑπῆρξε καὶ μαθητὴς τοῦ Πολυκάρπου, ὁ ἅγιος Πολύκαρπος συνανεστράφη καὶ ἐμαθήτευσε παρὰ τοῖς Ἀποστόλοις καὶ παρ' αὐτῶν κατεστάθη ἐπίσκοπος Σμύρνης. 1) Οἱ δὲ Τερτυλλιανὸς καὶ Ἰερώνυμος ἀναγράφουν ὁμητῶς, ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἰδικῶς ἐχειροτόνησεν αὐτὸν Ἐπίσκοπον Σμύρνης. 2) Ὁ ἅγιος Πολύκαρπος μετὰ τῶν ποιμαντορικῆς συνέσεως καὶ ἀξιοθαναμάστου ζήλου ἐκυβέρνησε καὶ διεπαιδαγόγησε τὴν ἐκκλησίαν Σμύρνης, ὥστε αὐτὸς ὁ ἐπιστήθιος τοῦ Κυρίου μαθητὴς Ἰωάννης πλέκει ἐγκώμιον τοῦ ἁγίου ὀνομάζων αὐτὸν ἄγγελον Θεοῦ. 3) Ὁ παρὰ τῷ ἁγίῳ Πολυκάρπῳ μαθητεύσας Εἰρηναῖος ἐν τῇ πρὸς Φλωρίνον ἐπιστολῇ του γράφει διὰ μακρῶν περὶ τοῦ βίου, τῆς διδασκαλίας, τοῦ αὐστηροῦ ἠθους καὶ τῆς ἀκραίφνου εὐσεβείας τοῦ ἁγίου, ἀκόμη δὲ καὶ περὶ τοῦ τόπου ἐφ' οὗ ἐκάθητο ὁ σεβαστὸς διδάσκαλος καὶ ἐδίδασκε καὶ διηγεῖτο τὴν μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου συναναστροφὴν του. 4) Κατὰ πόσον δὲ ἐβδελύσσετο ὁ μακάριος οὗτος ἀνὴρ τὰς αἱρέσεις, μαρτυρεῖ τὸ ὑπὸ τοῦ Εἰρηναίου ἀναφερόμενον, ὅτι συναντήσας ποτὲ τὸν αἱρετικὸν Μαρκίωνα καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἂν τὸν γνωρίζῃ, ἀπήντησεν ὁ πλήρης ζήλου Ἀποστολικὸς ἀνὴρ ὅτι γνωρίζει τὸν Πρωτότοκον τοῦ Σατανᾶ. Χαρακτηριστικὸν δὲ τοῦ τοιοῦτου ζήλου εἶναι ὅτι καὶ τὸ συμβᾶν ἐπὶ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου διαρκῶς ἀνεμνήσκето, καθ' ὃ ὁ Ἰωάννης εἰσηλθε ποτὲ εἰς Βαλανεῖον καὶ ἀκούσας ὅτι εἰσηλθεν ἐκεῖ καὶ ὁ αἱρετικὸς Κήρινθος, ἀνεφώνησε πρὸς τοὺς περὶ ἑαυτόν, φύγωμεν μὴ τὸ βαλανεῖον πέσῃ ἀφ' οὗ ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας Κήρινθος ὅ) ὑπάρχει ἐντὸς αὐτοῦ. Τῷ 106 ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἁγίου Θεοφόρου Ἰγνατίου Ἐπισκόπου Ἀντιοχείας ἀγομένου ἵνα ὑποστῇ τὸ ποθητὸν αὐτῷ μαρτύριον. Κατὰ τὸ 154 ἐπὶ Ἀντωνίνου Αυτοκράτορος μετέβη πρὸς τὸν Ἀνίκητον Ἐπίσκοπον Ρώμης διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα· ναὶ μὲν δὲν συνεφώνησαν διότι ἕκαστος προέβαλε τὰς ἑαυτοῦ ἐνστάσεις (ὁ μὲν ἅγιος Πολύκαρπος ὁμητὴν ἐντολὴν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὁ δὲ τὴν συνήθειαν τῆς ἑαυτοῦ ἐκκλησίας καὶ τῶν πρεσβυτέρων) ἀλλὰ δὲν διέσρηξαν τὸν συνενοῦντα τὴν Ἐκκλησίαν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης διὰ ζήτημα μὴ θίγον τὰς βάσεις τῆς πίστεως· καὶ ἀπεχωρίσθησαν

Γραφικαὶ μελέται.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ Α' ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΘ

§ 4 Ἐγκατάστασις τῆς Νωεμὶν καὶ τῆς Ρουθ ἐν Βηθλεέμ.

Τί δὲ δύναται τις νὰ εἴπῃ περὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι περιπίπτουσιν εἰς συμφορὰς καὶ δυστυχίματα ἕνεκα ἰδίων πολλῶν καὶ ποικίλων ἀτόπων σκέψεων καὶ ἀδίκων καὶ δολίων σκοπῶν; Οἱ τοιοῦτοι ἢ τὸ παράπαν δὲν στρέφονται πρὸς τὸν Θεόν, ἢ καὶ φαίνονται ἐξωτερικῶς ἐλπίζοντες εἰς αὐτόν, εἶναι ὅμως ἐστερημένοι τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, τῆς βεβαίας πρὸς τὸν Θεὸν ἐλπίδος καὶ τῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὸ θεῖον θέλημα· διὰ τοῦτο παρακαλοῦντες τὸν Θεὸν ἐπιπολαίως, ἀποτυγχάνουσιν εἰς τὰς δεήσεις καὶ παρακλήσεις αὐτῶν. Ὅμοιοι πρὸς τούτους εἶναι, καὶ ὅσοι περιέπεσαν μὲν εἰς συμφορὰς καὶ φαίνονται, ὅτι ἐξαιτοῦνται πως τὸ θεῖον ἔλεος, ἀλλ' ἢ καρδιά καὶ ἡ διάνοια αὐτῶν εἶναι πλήρης ὀπισθοβουλίας, διότι ἐξαιτοῦνται ὑπάρχοντα ἀξιώματα, μέλλον λαμπρόν, πλοῦτην καὶ χρήματα νὰ ἐξοδεύωσιν εἰς πληρωσιν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν. Ἄλλ' οὐδὲ τούτων ὁ Θεὸς ἀκούει καὶ οὕτως ἀποτυγχάνουσιν, ὡς οἱ ἄλλοι, εἰς τὰς δεήσεις καὶ παρακλήσεις αὐτῶν. Ἀποτυγχάνουσι διότι τὰ ζητούμενα δὲν εἶναι ποσῶς σύμφωνα πρὸς τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ θέλημα, δὲν εἶναι ποσῶς ὠφέλιμα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀθανάτου αὐτῶν ψυχῆς, οὐδὲ πρὸς τὴν ὠφέλειαν τοῦ πλησίον. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἀποτυχία αὐτῶν εἶναι δικαία.

Ἄλλ' ἡμεῖς, τὰ ἀληθῆ τέκνα τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοί, χρεωστοῦμεν νὰ μιμώμεθα τὸ θαυμάσιον καὶ ἀξιομίμητον παράδειγμα τῶν δύο

ἀπ' ἀλλήλων εἰρηρικῶς, τελέσαντος μάλιστα καὶ θεῖαν εὐχαριστίαν τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρώμης. Τέλος ὁ ἅγιος οὗτος μαθητὴς τοῦ Ἰωάννου, ἐπὶ αυτοκράτορος Μάρκου-Αὐρηλίου, ἀνθυπαιεύοντος δὲ τοῦ Στατίου Κοδράτου, τὴν 23ην Φεβρουαρίου (μηνὸς Ξανθικοῦ) ὑφίσταται τὸν διὰ πυρὸς θάνατον. 6)

1) Εἰρην. κατὰ αἱρετ. Βιβλ. 1'. Κεφ. 3ον.

2) Τερτυλ. περὶ προορ. Κεφ. ΑΒ. Ἰερων. περὶ ἀνδρ.

3) Ἀποκ. Β. 8.

4) Εἰρην. ἐπιστ. πρὸς Φλωρ.

5) Εἰρην. κατὰ αἱρέσεων.

6) Ἐκκλ. Ἱστορ. Εὐσεβ. βιβλ.

Στήλη διηγημάτων.

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ Ἀρχιμανδρίτου

Ἡ Θεία Πρόνοια καὶ τὸ Ἀνθρώπινον Καθκόν

Ἐν τῇ μεταξὺ τούτῃ εἶδομεν μίαν οἰκίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐξ ἐνστίκτου διηυθύνθημεν, εἰσήλθομεν ἐντός, καὶ εὗρομεν ἀνθρώπους παρακαθημένους εἰς μίαν τράπεζαν καὶ τρώγοντας. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν καλοὶ, καὶ, ἀμα μᾶς εἶδον καὶ ἔμαθον κατόπιν ἐρωτήσεών των τὰ κατ' ἡμᾶς ἀπὸ ἐμῆ, μᾶς ἔβαλον ἀμέσως νὰ καθήσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ μᾶς ἔδωκαν νὰ φάγωμεν καὶ νὰ πίωμεν ὅσον ἠθέλαμεν· ἔπειτα μᾶς ἔστρωσαν καὶ ἐκοιμήθημεν διελλόντες τὴν νύκτα ἐκείνην πολὺ ὥρατα. Ὅταν δὲ ἐξυπνήσαμεν, μᾶς ἔδωσαν καὶ πάλιν νὰ φάγωμεν, καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ ἔβαλον καὶ εἰς ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν τὸ θυλάκιον ἀπὸ ἐν καλὸν τεμάχιον ἄρτου, εἶπον εἰς ἐμέ. «Γώρα, μικρέ μου, λάβε τὸν ἀδελφόν σου, καὶ πηγαίνετε εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ».

Ἐλάβον λοιπὸν ἐγὼ καὶ πάλιν τὸν Χαρίλαον ἀπὸ τὴν χεῖρα, ἐξήλθομεν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκείνης, καὶ ἐπανελάθομεν τὰ ἴδια τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Ἐπεριπτόυσαμεν ἀσκόπως· ἐκλαίωμεν ἀδιακόπως· ἐτρώγαμεν ὅ,τι εὗρισκαμεν, ἐκοιμώμεθα ὅπου ὁ ὕπνος μᾶς κατελάμβανε· χθὲς δὲ ἀναγκασθέντες ἀπὸ τὴν βροχὴν, κατεφύγαμεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑποκάτω τοῦ δένδρου, ὅπου μᾶς εὔρες. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔδωσα εἰς τὸν Χαρίλαον καὶ ἔφαγεν ὅ,τι ἠδυνήθηεν νὰ εὔρω, συνήθροισα ἔπειτα φύλλα δένδρων, καὶ τὸν ἔβαλον ἐπ' αὐτῶν νὰ κοιμηθῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἔκρινε καὶ ψῆχος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔκλαιεν αὐτός, ἠναγκάσθηεν ν' ἀπκριέσω καὶ τὸ σακκιδίόν μου, καὶ νὰ τὸν σκεπάσω δι' αὐτοῦ. Κατόπιν ἔλαβον καὶ τοὺς παγωμένους πόδας καὶ τὰς χεῖράς του, καὶ, κατ' ὃν χρόνον τούτους ἐθέρμαινα, ἔλεγον πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνα, τὰ ὅποια εἶχον ἀκούσει νὰ μᾶς λέγῃ ἄλλοτε ἢ μήτηρ μᾶς, ὅταν ἀπέθνησκε. «Παρακάλει, Χαρίλιε, τὴν Παναγίαν, καὶ δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ χαθῶμεν». Καὶ ἐνὸς τοιουτοτρόπως ἐσκεπτόμην, ἔλεγον, καὶ ἔπρατον, μὲ κατέλαθεν ὁ ὕπνος χωρὶς νὰ ἔχω φάγει τίποτε καὶ ἀνευ σκεπάσματός τινος.

Κοιμώμενος δ' ἔβλεπον τὴν Παναγίαν, ἢ ὅποια μοι ἔλεγε νὰ ἔχω θάρρος, καὶ ὅτι θὰ μᾶς στείλῃ προστασίαν· ἐπίσης ἔβλεπον κατ' ὕπνον καὶ τὸν Χαρίλαόν μου, ὅτι· ἐκοιμάτο καλά, καὶ τὸν ἑαυτὸν μου ὡς ἐκ τούτου εὐχαριστημένον.

Ἡ Παναγία λοιπὸν, τὴν ὅποιαν εἶδον εἰς τὸν ὕπνον μου, εἶνε ἐκείνη, ἢ ὅποια σὲ ὠδήγησε, καλέ μου ἄνθρωπε, νὰ ἔλθῃς σήμερον νὰ μᾶς εὔρης ὑποκάτω ἀπὸ τὸ δένδρον, καὶ νὰ θεραπεύσῃς πρὸς ὀλίγον τὴν πείναν μου. Εἶνε μεγάλη πράγματι ἢ χάρις τῆς Θεοτόκου. Μοῦ τὸ ἔλεγε πάντοτε ἢ συγχωρημένη ἢ μήτηρ μου. «Παιδί μου, ὅταν καμμίαν φορὰν εὔρεθῃς εἰς θέσιν δυσχερῆ, πρόστρεξον εἰς τὴν Παναγίαν, καὶ θὰ τὴν εὔρης πάντοτε βοηθόν, διότι αὐτὴ εἶνε ὁ μόνος λιμὴν τῶν χερμαζομένων».

Ὁ ὀδοιπὸρος κατ' ὃν χρόνον ἦκανε ταῦτα ἐσιώπα. Ἐπειτα, ἀμα ἐτελείωσεν ὁ Θεόδωρος τὴν διήγησιν, ἐσταμάτησεν ὀλίγον, καὶ λαθὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐντός τῆς ἰδικῆς του. τὴν ἐφίλησε· κατόπιν δὲ ἠσπάσθη καὶ αὐτὸν δύο τρεῖς φορές, καὶ, κατασυχεκινημένος καὶ ἐν σιωπῇ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ ὄχι καὶ πολλῆς ὥρας παρετήρησεν, ὅτι ὁ μικρὸς του συνοδοιπὸρος ἐδάδιζε μὲ θῆμα ἀσταθῆς καὶ μετὰ κόπου δυνάμενος νὰ τὸν ἀκολουθῇ. Ὡς ἐκ τούτου ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτὸν τῇ εἶπε: «Βλέπω, Θεόδωρε, ὅτι ἐκουράσθης, καὶ δὲν δύνασαι νὰ μὲ παρακολουθῇς, Μήπως θέλεις νὰ καθήσωμεν ὀλίγον διὰ ν' ἀναπαυθῇς;

Δὲν πειράζει, μὴ ἀνησυχεῖτε, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς. Δύναμαι ἀκόμη νὰ θαδίξω. Ἄς τραβῶμεν ἐμπρὸς, καὶ ἀναπαύομεν εἰς τὸ πρῶτον χωρίον, ὅπου θὰ φθάσωμεν.

Ἐπειδὴ ἡμῶς ὁ ὀδοιπὸρος ἔβλεπεν, ὅτι ὁ Θεόδωρος μετ' ὄλην τὴν προθυμίαν, τὴν ὅποιαν ἐδείκνυεν, ἦτο ἀδύνατον νὰ θαδίξῃ καὶ προχωρῇ πρὸς τὰ ἐμπρὸς, συνέλαβε αὐτὸν διὰ τῶν χειρῶν του τὸν ἀνύψωσε, καὶ ἔπειτα τὸν ἐτοποθέτησεν ἐπάνω του ἐπὶ τῆς ράχως τοῦ στρατιωτικοῦ του σακκιδίου εἰπὼν: «Τοιουτοτρόπως δύναμεθα νὰ θαδίξωμεν καὶ νὰ προχωρῶμεν καλλίτερα».

Θεόδωρ. Εἶμαι θυρὺς, καλέ μου κύριε, καὶ θὰ σὰς κουράσω.

Ὁδοιπ. Δὲν πειράζει. Εἶμαι συνειθισμένος. Ὅταν

τούτων εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων γυναικῶν. Χρεωστοῦμεν οὐ μόνον εἰς τὰς εὐτυχίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς δυστυχίας, καὶ πρὸ πάντων εἰς αὐτάς, νὰ ἐλπίζωμεν σταθερῶς εἰς τὴν παντοδύναμον τοῦ Θεοῦ βοήθειαν. Διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν ὁμῶς τὴν παντοδύναμον ταύτην τοῦ Θεοῦ βοήθειαν, πρέπει, ἢ μὲν πίστις ἡμῶν νὰ εἶναι θερμότης καὶ ἐνδομύχως ζῶσα, ἢ δὲ ἐλπίς ἐδραία καὶ ἀσφαλής, καὶ ἢ ἀφοσίωσις ἡμῶν εἰς τὸ πανάγιον τοῦ Θεοῦ θέλημα πλήρης καὶ τελεία. Ὁ λογισμὸς καὶ αἱ σκέψεις ἡμῶν πρέπει νὰ ᾧσιν εἰλικρινεῖς καὶ ἀνευ ὀπισθοβουλίας, τὰ δὲ αἰτήματα ἡμῶν σύμφωνα πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀθανάτου ἡμῶν ψυχῆς καὶ τέλος πρὸς ὠφέλειαν τοῦ πλησίον.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ χρεωστοῦμεν νὰ ζητῶμεν, κατὰ τὴν ἐντολήν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, τὴν βασιλείαν καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ λοιπὰ θέλουσι προστεθῆ εἰς ἡμᾶς. (Ματθ. στ. 33). Εἶθε δὲ ἡ πίστις καὶ ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τῶν δύο τούτων πτωχῶν, ἀλλ' ἐναρέτων καὶ εὐσεβῶν γυναικῶν, νὰ ἀποβῇ εἰς πάντας ἡμᾶς διδασκτικώτατον καὶ ὠφελιμώτατον παράδειγμα πρὸς τὴν ψυχικὴν ἡμῶν ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν.

Ἐγραφοῦ ἐν Ἰντζερλί τῇ Φρυγιᾷ. Προφυλακὰ 17ου Πεζ. Συντάγματος. Μηνὶ Δεκεμβρίῳ 1921

Ἀρχιμ. ΔΙΟΝ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
Ἱεροκήρυξ 17ου Πεζ. Συντάγματος.